

«Les banderes em persegueixen»

Diu que no para. I deu ser veritat quan, en acostar-t'hi, t'adones que les secretàries el persegueixen insistentment. Aquest antic jugador de bàsquet —no podia ser d'altra manera a Manresa—, veterà activista del catalanisme cultural, és ara un dels polítics convergents més coneguts. Populista per moments, convincent quasi sempre.

—*¿És veritat que a vostè encara el coneixen com el «Juli de les Sardanes»?*

—No, no exactament. Però tampoc no renuncio al meu passat. El que es

Des que el passat 10 de juny guanyà l'alcaldia de Manresa, el convergent Juli Sanclimens —nou president de l'Associació Catalana de Municipis— s'ha anat confirmant com un important valor polític. La veu, diuen alguns, de la Catalunya profunda.

R. Aymerich

---

embolicant. Senzillament, vaig fer un petit comentari arran dels problemes dels veïns del nucli antic. Jo tenia accés a un informe sobre les proves realitzades voluntàriament a les prostitutes de la ciutat. Però en cap moment no vaig parlar de la Sida, ni de tancar-les enlloc. És evident que, si el problema s'estengués, caldria tornar a fórmules més rígides. Però, en fi, el que està clar és que no es poden dir coses en el mes d'agost. Els diaris van massa buits...

—*També el van acusar de voler canviar la fotografia del rei per la d'en Pu-*

DOMÈNEC UMBERT

«Tota la història del bordell municipal va ser una tergiversació dels mitjans de comunicació».

fa, es fa. Però cal situar-ho tot en un context. En un moment en què tothom, dins les seves possibilitats, intentava conservar el bo que tenia aquest país, jo vaig ser president d'Acció Cultural del Bages, de l'Orfeó Manresà, i després d'Òmnium Cultural.

—*Vostè sembla un exemple d'allò que en diríem «fer país».*

—Exactament. I no cal dir que tot això va donar els seus fruits. Jo encara recordo com ensenyàvem a ballar els fills dels minaires de Súrria i Sallent. Avui, tota aquesta gent és un país en

el qual resulta més fàcil que la gent s'integri a partir d'aquests mecanismes que no pas llegint l'Espriu. Entenguem, calen coses populars.

—*Vostè té una estranya capacitat per resultar polèmic. ¿Ho vol així o és que fa propostes massa arriscades?*

—Si ho dius per la història del bordell municipal, tot allò va ser una tergiversació dels mitjans d'informació.

—*Fins i tot El País li dedicà un editorial...*

—Sí, però és que la troca es va anar

jol, a la sala de plens de l'Ajuntament.

—Això és totalment fals. Va ser una iniciativa d'Esquerra Nacionalista de Manresa. Jo vaig dir únicament que en aquest país, mentre no respectem les nostres institucions, malament. Sempre he dit, i de fa molt temps, que fos quin fos el president de la Generalitat, m'agradaria que aquest presidís el Saló en el qual s'elaboraren les Bases de Manresa. Per tant, en ser alcalde, no vaig fer res més que realitzar un somni pensat en moments difícils.

—*Per acabar-ho d'adobar, a la dar-*

rera assemblea de l'Associació Catalana de Municipis, a Lleida, van desaparèixer dues banderes espanyoles. ¿Vol dir que els símbols no el persegueixen?

—Doncs, sí, és veritat, les banderes em persegueixen. Durant la Festa Major també em van demanar de treure la bandera espanyola de l'ajuntament. Jo, només puc dir que, quan vaig arribar a l'ajuntament, en vaig trobar tres, i ni les vaig tocar ni les vaig canviar. Pel que fa a Lleida, ni tan sols me'n vaig assabentar. No vaig veure res.

—Recordo encara quan, en arribar vostè a l'alcaldia, en vèncer el socialista Joan Cornet, l'efecte psicològic d'arrabassar Manresa va ser prou important.

—No s'ho pensi. El que era realment estrany era que els socialistes conservessin encara la capital. El Bages és sociològicament convergent. I cregui'm, sóc de l'opinió que la gent no s'equivoca mai. Primer, van votar UCD per sortir del pas; ara les coses es van normalitzant.

—¿Es pot començar a parlar d'un grup municipalista al si de CiU? Hi ha qui afirma que als ajuntaments convergents no els cal reclamar amb la mateixa força de la Generalitat.

—Bé. D'una part, diguem que som més de 600 municipis, i això té un pes i compta dins el partit. De l'altra, sempre he pensat que, com a alcalde, el meu deure és d'exigir a les institucions, siguin del color que siguin. Ho faré amb la Diputació, mentre duri, i ho faig amb la Generalitat.

—Així, ¿vostè veu un gran futur a l'ACM?

—Sí, i bastant més que no pas la Federació. I per un aspecte purament pràctic. Segurament, que els ajuntaments de Barcelona o l'Hospitalet tenen un assessorament funcional que no els obliga a fer cap consulta. En canvi, els municipis petits es veuen obligats a coordinar-se per assessorar-se. I, és clar, els municipis petits, els tenim nosaltres. Per tant, l'ACM hau-

rà de tenir un reforçament de tècnics i assessors prou important.

—Com a nou president de l'Associació, ¿com veu les relacions amb la Federació?

—Home, farem tots els possibles per entendre'ns. A la gent, li agrada que les institucions s'entenguin, i no que estiguin dividides. Potser ara, i per qüestions purament conjunturals, hi ha un distanciament, però no són castells insalvables. Jo, personalment, faré tots els possibles per arribar a acords.

«Quan es tracta de treballar la cosa real, no la teoria, t'adones que no serveix de res qualificar-se d'esquerres».

—¿Què li falta a Manresa, quin és el seu futur?

—Manresa comença a esdevenir una cruïlla important en les comunicacions d'aquest país. Som una via ràpida de pas entre Barcelona i França, molt més quan es faci el túnel de Puimorens. A la llarga, Manresa acabarà per esdevenir una societat eminentment comercial i de serveis.

—Que aspira a una vegueria.

—Això és molt clar. És bastant de sentit comú. Potser a Tarragona, Girona o Lleida, les províncies poden

semblar, històricament, si més no, vegueries. Però Barcelona, no. Barcelona és molt gran i diversa. Hi ha, d'una banda, un fet metropolità important, i hi ha també una Catalunya interior molt diferent, que Manresa aspira a vertebrar.

—En 1992, aquí a Manresa, tenen doble cita. D'una banda, els Jocs Olímpics, de l'altra, el Centenari de les Bases de Manresa. ¿Vostè què celebrerà amb més de gust?

—Jo, les Bases de Manresa. Sempre que puguem donar al Centenari un contingut positiu, que serveixi per construir el catalanisme polític de l'any 2.000. Pensi que les Bases van significar un punt de partida molt important en tots els aspectes. I només cal rellegir-les per comprovar que encara som molt lluny d'assolir-les.

—¿Pensen organitzar algun tipus d'actes?

—No. Els volem impulsar, perquè no volem ser protagonistes de res. Pensem que és la gent i les diferents entitats les que s'han d'implicar en una celebració d'aquesta mena.

—¿Quina és la seva opinió respecte a Convergència? ¿És un partit per fer, o és tracta d'un projecte acabat?

—Convergència ha estat un partit molt oportú. Ha estat un partit per a un moment i per a un país. Potser els altres partits tenen uns referents ideològics molt clars, però el nostre és aquest projecte, que potser es prolongarà molts anys.

—¿Com a què, com a partit de dretes o què?

—Com a partit de govern. I punt. Perquè això de dretes i esquerres és una cosa, crec, superada. Jo li puc dir que, avui per avui, i que algú em demostrï el contrari si és capaç d'aportar arguments, el govern convergent ha estat el més progressista de tot l'estat des de l'arribada de la democràcia.

—¿De quin progressisme parla vostè...?

—De progressisme en el sentit més exacte del terme. Com a sentit de la societat. Els socialistes poden ser, en teoria, tot el que ells vulguin. Però, quan es tracta de treballar la cosa real, no la teoria, t'adones que no serveix de res qualificar-se d'esquerres. Que el que compta, vaja, és la pràctica. Si hi ha algun socialista convençut, no sé si aprovarà la línia i la política seguida pel govern socialista.

—Vostè se sent molt còmode, doncs, a Convergència.

—I tant. Pots jugar a ser testimonial. Però, quan has de governar, has de comptar amb la realitat. Jo, a Convergència, m'hi trobo molt a gust. □